

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

«Οί Πουριτανοί» του Μπελλίνι στην Θεσσαλονίκη

Μιά ακόμη όπερατική παραγωγή αξιώσεων πραγματοποιήθηκε στο Μέγαρο Μουσικής της Θεσσαλονίκης – μία παράσταση που εξ αρχής μς καθήλωσε με την υψηλή κλάση των έρμηνευτών της: μιλάμε για τους «Πουριτανούς» του Μπελλίνι, έργο που ανέβηκε προσφάτως με ιδιαίτερη επιτυχία, κυρίως χάρη στην συμμετοχή μίας πλειάδος κορυφαίων τραγουδιστών, δικών μας και ξένων. Θα ξεκινήσουμε από την **Έλινα Μοσούκ** (Ελβίρα), αυτήν την Ρουμανο-Ελβετίδα σοπράνο, που μς είχε εντυπωσιάσει πριν λίγους μήνες, στην ίδια σκηνή, σαν Λουτσία Ντί Λαμερμούρ. Φωνή πολυτίμου μετάλλου, πλούσια και ύγιης, που αναβλύζει άβιαστα σε όλη της την έκταση και δηλώνει σπάνια άντοχη. Ή κάθε νότα πάλλεται με θέρμη, στερεά τοποθετημένη στην ακριβή της συχνότητα, όμοια και όμοχρωμη με τις διπλάνες της, ώσπου να περάσει στην επόμενη έκφραστική ένότητα, όπου η χροιά διαφοροποιείται, ανταποκρινόμενη στις νέες ανάγκες της ευαίσθητης –ή σθεναράς– μουσικής άπαγγελίας. Κοντά της ό **Δημήτρης Καβράκος**, ό μπάσος μας που έχει κατακτήσει τις Πέντε Ήπειρους με αυτήν την φωνή που κάνει τά τζάμια να τρίζουν, και με την έκφραση που έγγιζει κατ' ευθείαν την καρδιά, καθώς ή τεχνική τελειότητα μετασιώνεται σε μουσική υπόσταση. Θα επιστήσουμε την προσοχή στο είδος της δομικής του: ή κάθε φράση είναι οδιάσπαστο μέλος του συνόλου, ενώ συγχρόνως διατηρεί την «δομοκότητά» της!

Ό νέος τευόρος ως **Χουάν-Κάρλος Βάλλς** μς έπεισε Άρθούρος για τις αξιόλογες δυνατότητες μίας φωνής γλυκειάς, καθαρού τέμπερος, που ύπηρετεί εύστοχα την μουσικότητα των προθέσεων και μίας πιστικής σκηνικής παρουσίας που ύπόσχεται επιτυχή σταδιοδρομία (ύπό τον όρο πάντα της σωστής, άφοσιωμένης σπουδής).

Ό βαρύτονος **Δημήτρης Τηλιακός** έχει ήδη αναγνωρισθ ή ως μία έξεχουσα μονάδα της καλλιτεχνικής οικογένειας του τόπου μας. Συγκρίνοντάς του με τον ίδιο του τον εαυτό, θα έλεγαν πώς ως Ρικάρντο δέν ήταν ίσως στις καλύτερες στιγμές της καριέρας του, όμως τό σταθερό ποιοτικό του στάνταρ –που πιστοποιεί την σοβαρότητά του– δέν αφήνει περιθώρια για δυσάρεστες εκπλήξεις: τό αποτέλεσμα παραμένει πάντα τεχνικά και μουσικά θετικό.

Ό ρόλος της μέτζο είναι κάπως περιορισμένος, άλλ' οι ύπευθυνοι της παραγωγής έχουν εύτυχώς καταλάβει πώς ή αρτιότητα αυτών ακριβώς των ρόλων σηματοδοτεί την κλάση μίας παραστάσεως. Γι' αυτό και εκάλεσαν για τό μέρος της Ένριέττας, μία από τις καλύτερες μεσοφώνους μας, την **Ειρήνη Καράγιαννη**, ή όποια και «έντυσε» πλούσια την κατατρεγμένη βασίλισσα με τό ταλέντο και την διεθνή πείρα της.

Παρόν και τό «νέο αίμα» των άοιδών μας –ό **Παναγιώτης Μανιάτης**– που εκάλυψε επιτυχώς τις σημαντικές άπαιτήσεις της πάρας του Μπρούνο.

Ύπάρχει βέβαια και ό **Βασίλης Κωστόπουλος**, νεώτατος και αυτός, που παρά την ηλικία του όμως δέν ανήκει πιά στην άνωτέρω κατηγορία. Πρωτακούσαμε τον μπασοβαρύτονο σαν φοιτητή, μέλος της Χορωδίας του Πολυτεχνείου που είχε συστήσει ό μάστрос **Β. Μακρίδης**. Μς έχει κάνει εντύπωση στο σόλο που έρμηνευσε και ενδιαφερόθηκαμε πολύ περισσότερο όταν μάθαμε τό πάθος του για την μουσική και τον άγώνα που έκανε για να της άφωσιωθ ή, ύπερπηδώντας έμπόδια φαινομενικά άνυπάρβλητα. Και τέλος, κερδίζοντας βραβεία και ύποτροφίες, να φθάσει σήμερα να πραγματοποιή μιά πλούσια σταδιοδρομία στα δύσκολα Εύρωπαϊκά μουσικά κέντρα. Και δικαίως γιατί όχι μόνο έχει κατακτήσει τά «μέσα» που άξιοποιούν τό δώρο που του έκανε ή φύσις, αλλά και γιατί ή άπόδοσίς του δηλώνει μιά συνεχή πρόοδο, όσο και τους εύγενείς στόχους που επιδιώκει.

Ένα αποφασιστικό βήμα μπροστά εκαναν τα δυο εντόπια πολυπρόσωπα συγκροτήματα που συμμετείχαν: ή «Χορωδία Θεσσαλονίκης» που διεύθυνει ή **Μαίρη Κωνσταντινίδου**, και ή «Συμφωνική Όρχήστρα του Δήμου». Κάτω από την ήκαη, στιβαρή και έμπειρη διεύθυνση του **Τζουλιάνο Καρέλλα**, άπολαύσαμε τον έμπνευσμένο Μπελλίνιο λόγο, σε μιά άφήγηση όπου ή μαλακή ύφή ή ό «πολιτισμένος δυναμισμός», ή όμοιογένεια και οι καλοζυγισμένες ήχητικές σχέσεις φωνών και όργάνων, δικαίωσαν τό άριστούργημα.

Την σκηνοθεσία είχε αναλάβει ό **Λορέντσο Μαριάνι**, ό όποιος και μετέφερε την ύπόθεση –που εκτυλίσσεται στον 17ο αιώνα– στις αρχές του 20ού– άλλη μιά θυσία στην μόδα της «διαχρονικότητας» και των αυθαιρεσιών της. Θα πρέπει να όμολογήσουμε ότι αυτή τη φορά τό άποτέλεσμα δέν ήταν έξοργιστικό και άπαραδέκτο: ήταν άπλως μιά καινοτομία... που δέν ήταν «καινή», που δέν «έκανε κακό» άλλ' ούτε είχε λόγο ύπάρξεως. Πότε θα καταλάβουν οι σκηνοθέτες ότι οι άνθρωποι του 2006 άλλιώς σκέπτονται και άλλιώς εκφράζονται από εκείνους του 1650, ότι οι κώδικες (περί καθήκοντος, τιμής, χρέους, όρθης συμπεριφοράς κ.λπ.) έχουν άλλάξει και ότι ό σημερινός θεατής, μπορεί μόν να δεχθ ή εύχαρίστως ένα λιμπρέτο δραματικό ή κωμικό με τις συνασθηματικές του υπερβολές και άκρότητες έφ' όσον ίστορεί και άναβιώνει μιά συγκεκριμένη εποχή που τέρασε για πάντα και μοιάζει λίγο-πολύ σαν παραμύθι, αλλά ότι τοποθετημένο στο πρόσφατο παρελθόν, άποκτά συχνά την γλυκανάλατη γεύση Νοτιοαμερικάνικης τηλεοπτικής σαπουνόπερας!

ΛΙΑΝΑ ΡΟΥΣΣΙΑΝΟΥ-ΠΙΠΕΡΑΚΗ